

La nova moda satànica

Des de l'estètica fins a la militància en sectes esperpèntiques, el culte a Satanàs retorna als joves d'aquest nou segle. A través dels Estats Units i Itàlia, fins als quatre punts cardinals del nostre país, el regne del dimoni s'escampa per la Terra. I per Internet, és clar.

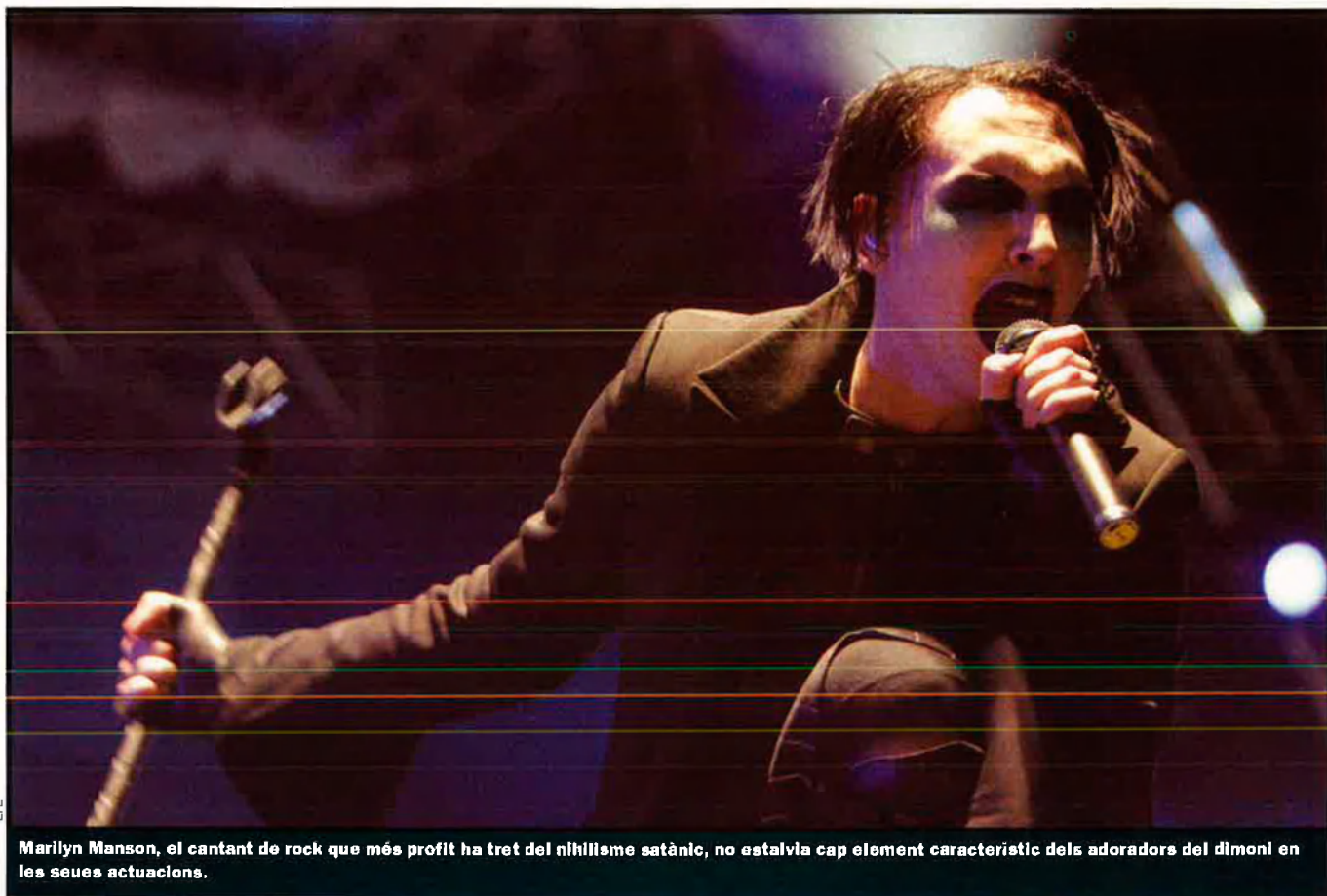
Les tribus urbanes sinistres, nascudes a la fi dels setanta després que el punk derivara en un rock gòtic i barroc, proliferen per les grans urbs amb una força que ningú no s'atrevia a vaticinar fa uns anys. De fet, el heavy metal i el rock dur s'han impregnat d'aquestes tendències, de moda en la joventut, per poder sobreviure: impossible plantejar-se la força popular que avui té el rock de gran pes si no s'haguera reformulat amb lletres que parlen de misses negres, de joves que es fan homes invocant la màgia dels àngels caiguts, de dones que trenquen amb les famílies inspirades per bruixes que participen en celebracions paganes, d'orgies adolescents amb drogues i sexe viciós, de ràbia hormonal contra el món canalitzada a través de l'adoració de la Gran Serp...

Rock i dimonis. Marilyn Manson, un cantant de rock molt intel·ligent, ha estat la figura pública que més ha sabut canalitzar aquesta ràbia que bull en centenars de milers d'adolescents del nou segle. Una aparença sinistra, ambigua i antisistema, unes cançons pensades per a l'escàndol, i abundants referències satàniques com a sinònim d'alliberament, són les bases del seu discurs sociomusical. Manson, en el seu nihilisme—real i mercadotècnic—pensa que l'ésser humà

és una creació que no pot superar la violència que batega en el seu interior i que, després de milers i milers anys d'evolució, és un desastre, perquè no dona per a més. També entén que la religió—tot el cristianisme, però especialment el catolicisme radical—és només un instrument de repressió de l'animal que batega en l'ànima humana que, en canvi, encara animalitza més la persona.

Per això, la seua opció contestatària es basa, primer, a acceptar la baixesa implícita en la condició humana, i, segon, a transgredir aquesta baixesa fins a la mitificació adorant el màxim enemic de la gran hipocresia que, per a ell, és la religió: és a dir, Satanàs.

Manson i la seua referència satànica són admirats com a icones per molts joves urbans d'avui: joves solitaris, desarrelats, sense ningú que els done esperances de futur, sense saber en què creure, sense poder aguantar-se en la família i en allò que representa, sense valors sòlids que els donen certes... Víctimes en potència d'una societat caníbal que, a través de les ressonàncies luciferines, poden girar la truita i transformar-se—o creure que es transformen—en tenebrosos soldats de l'atac social. L'estètica gòtica-heavy-sinistra (la fusió de tendències, en aquests temps confusos, n'és la clau) es basa a fer de la feblesa—molts dels sinistres són o han estat in-

Marilyn Manson, el cantant de rock que més profit ha tret del nihilisme satànic, no estalvia cap element característic dels adoradors del dimoni en les seues actuacions.

dividus marginals— un element de força, ja que l'adoració a elements estètics, musicals i morals que propugnen la repulsió com un impacte sobre els altres permet aconseguir allò que persegueix la majoria de la gent jove: sentir-se especial, distinta i distingida. Encara que per aconseguir-ho hagen de formar part de colles gairebé sectàries.

Cal dir que el fenomen de les bandes juvenils ha pres els carrers en els darrers anys, en una evocació d'allò que foren la fi dels anys setanta, potser perquè, en èpoques de canvi —i aquesta, com aquella, ho és— les masses insegures necessiten refermar-se. Així, en els primers temps del neofenomen, era important entre els adolescents de barri l'aparença dura i proletària dels aficionats als cotxes remodelats i personalitzats amb totes les tècniques mecàniques ja conegudes per sempre com a *tuning* o personalització. Però ara les colles urbanes han fet una evolució, cansats de l'aspecte tan elemental dels *makineros*. Ara busquen identificar-se amb plantejaments igualment durs, que els ajuden

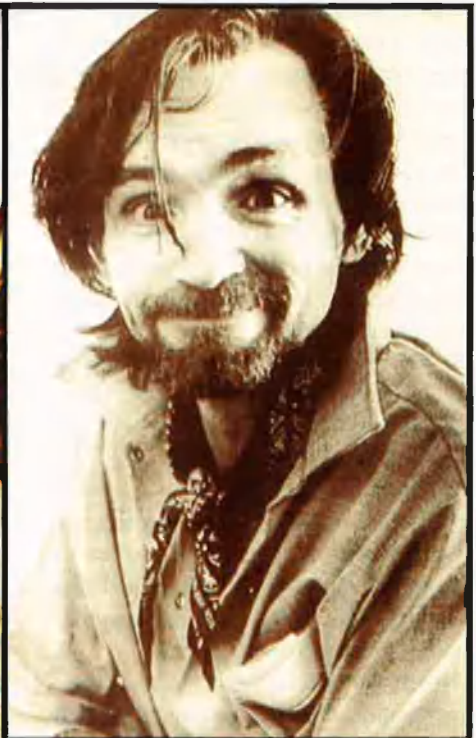
a sobreviure en un sistema gris i sense oportunitats, amb elements que els permeten transmetre poder. Ara exhibeixen trets més sofisticats i decadents, més diferencials. I el fet és que tots els que ofereix el satanisme encaixen amb aquesta pretensió com un guant. A més, confereixen als joves desarrelats la capacitat de viure reminiscències culturals molt antigues —les primeres proves documentals d'adoració satànica a Eu-

Ara les colles urbanes exhibeixen trets diferencials durs i sinistres, i fan servir Llucifer com una moda antisistema

ropa daten del segle XV— que els ajuden a afermar-se.

El folklore de les sectes. No obstant això, ha estat als Estats Units, paradís tant de les bandes urbanes com de la mercadotènia antisistema, on més important ha estat l'explosió satànica. Tant en l'estètica de tribu urbana com en el rock-and-roll. I finalment, en el comportament tribal.

Les arrels d'aquest fenomen cal buscar-les als anys seixanta, època de revolució de l'amor que va tenir el seu revers fosc i *antihippy* en el satanisme propagat per Anton La Vey, un individu amb ínfulas intel·lectualoides i molt devot de la lisèrgia psicodèlica de l'època —no oblidem que el pertorbat Charles Manson, l'assassí satànic de Sharon Tate, va tenir unes arrels similars—, que va fundar l'anomenada Església de Satanàs. Des d'aleshores, s'ha estès pertot arreu i té una considerable presència a tot Occident, preferentment als països anglosaxons i als de representació catòlica. A Europa, Itàlia i l'estat espanyol

En aquesta pàgina, una pintura evocadora de la imatge del dimoni i una fotografia de Charles Manson, inspirador d'una secta assassina de referències satàniques. Aquest últim s'ha convertit en una mona de perversa icona pop per als joves afeccionats a l'estètica fosca i extrema.

són les zones on pot tenir més adeptes. La Vey, en realitat, propugnava una filosofia antireligiosa amb moltes connotacions metafísiques, que veu el mal com una força vital i impersonal, un objecte de culte que es pot arribar a dominar mitjançant rituals precisos i que es pot utilitzar en benefici propi.

L'Església de Satanàs sempre s'ha mostrat orgullosa de no creure en res que estiguera relacionat amb el Déu catòlic. Però hi ha una gran contradicció en els seus rituals, en què es dona una òbvia i virulenta contraposició als Evangelis, l'Església catòlica i la seua litúrgia: com pot ser que un que no creu —ni ha cregut mai— en déu es plantege de manera tan metòdica les anomenades "misses negres", que són un vertader revers d'una missa catòlica? La sospita que La Vey, com altres satanistes, siga en realitat un catòlic fanàtic renegat, sempre ha sobrevolat el satanisme. Tant el de l'Església de Satanàs com el del Temple de Set, un altre orde derivat del *hippisme* nascut als Estats Units i que ha arribat fins avui amb connotacions

menys elitistes que l'església de La Vey.

El Temple de Set —present al Principat, segons els Mossos d'Esquadra, des de començament de la dècada dels noranta— sí que creu en el dimoni com una entitat real, a la qual és possible adreçar-se a través de rituals màgics per obtenir favors de tipus divers. Tant una secta com l'altra tenen en comú la creença que el satanisme és una filosofia de vida abso-

**Les arrels
d'aquest fenomen
cal buscar-les als
anys seixanta,
quan el satanisme
es va imposar com
un revers del
fenomen hippy**

lutament carnal, que proclama que la felicitat i el domini dels enemics ha de donar-se ací i ara, sense pensar en res més que en el moment. No hi ha futur real, no hi ha cel, ni tampoc un infern de càstig per al pecador. Només hi ha el moment.

Per tant, no és estrany que l'essència d'aquestes pràctiques, els rituals orgiàstics de lliurament sexual que des dels inicis els caracteritzen —els sacrificis de menors que surten a les pel·lícules mai no han pogut demostrar-se, tot i que sí els d'animals com a tribut de sang—, hagen arribat fins avui amb insòlita frescor. Segons una investigació de Giuseppe Ferrari, secretari nacional del Grup Internacional d'Investigació i Informació sobre les Sectes, publicada a *L'Osservatore Romano*, "els motius que duen a la pràctica de ritus satànics són molt diversos". Un és "la convicció dels creients més exacerbats que aquests ritus els permeten obtenir avantatges materials de diversa índole, incloent-hi perjudicar els enemics; la voluntat de gent inadaptada, moltes vegades jove,

de contestar a la pressió de la societat de manera excèntrica i transgressora; la morbositat d'exorcitzar les pròpies pors a través d'elements que provoquen la repulsió; la suposada adquisició de poders particulars que, teòricament, poden obtenir-se a través de coneixements ocults, i també la satisfacció de desviacions sexuals a través d'experiències inusuals, que tenen com a coartada una base fosca i ritual".

La pervivència a casa nostra ha estat, en alguns casos, incentivada des de les moltes botigues que venen elements per practicar màgia i promocionen, fins i tot, cursos de tot tipus d'ensenyances fetilleres. Aquestes sectes, en molts casos, són més una sèrie de grups d'evasió i contestació antisistema, que utilitzen la màgia com a element folklòric, que no una vertadera opció de vida.

No obstant això, n'hi ha moltes, i algunes bastant actives. La immensa majoria són derivacions de l'Església de Satanàs i el Temple de Set, tot i que aquestes dues, com a tals, també hi són. Destaquen els Fills d'Adonais, els Adoradors de Set, els Amics de Lucifer (molt present al Principat), la Colobra Negra, els Germans (centrada a la Safor), els Fills d'Egon (centrada a València), els Fills d'Oxalà, La Mà Negra i El Tercer Ull.

Molts dels membres s'han conegut a través d'Internet, on l'Església de Satanàs (www.churchofsatan.com) té una presència considerable. Les referències satàniques a la xarxa són tan folklòriques com la moda tribal que les inspira, però hi ha algunes webs d'inspiració amb Lucifer que, pel cap baix, són inquietants. Una, per exemple, és la web de The Cult of Pazuzu –nom del dimoni babilònic que posseeix la protagonista de la pel·lícula *El exorcista*–, que reclama una consideració per a un dimoni tan destacat (www.1.shore.net/~agsag/); l'altra, molt diferent, és la de l'organització anomenada Altar de la Maleïda Blasfèmia (www.anus.com), una secta satànica gairebé terrorista amb tendències nazis que reivindiquen com a pràctiques creatives la mutilació i el sexe sado-massoquista salvatge. Prevenició, doncs.

Joan M. Oleaque

Els joves gòtics reivindiquen un culte estètic rupturista, que fa de l'adoració als símbols pagans i prohibits una mostra de la seua fúria contra les convencions establertes.

